

MIJN VERHAAL VOOR DE WERELD

In gezondNU was vorig jaar een bijzondere prijs te winnen: je levensverhaal uitgegeven als boek. Wanda, Frieda en Riet wonnen deze prijs. Hun boek ligt nu (of bijna) in de winkel. Wie zijn zij? Waarover gaat hun boek?

“Ik heb haar stem nooit meer gehoord”

Een ex-vriend vermoordt de dochter van Wanda Beemsterboer (54). In oktober verschijnt haar boek met daarin het verhaal over haar dochter. “De herinneringen zijn als een zoete pijn – om iets moois dat nooit meer terug zal komen.”

“Mijn dochter is dood. En de wereld draait gewoon door. Er zijn dagen dat ik alleen maar kan huilen. Dat ik niet compleet ben ingestort, verbaast me.”

“Kort voor haar dood waren Nadine en ik vier dagen samen in Limburg. Ze had het net uitgemaakt met G. We praatten eindeloos en intensief, wandelden, aten, dronken, zaten zelfs melig te zingen in een kroegje. Een sprookje. Niet lang na haar dood schrijf ik Nadine een brief over dit mooie samenzijn. De herinneringen zijn als een zoete pijn – om iets moois dat nooit meer terug zal komen.”

“Na een periode van nachtmerries komt

Nadine in mijn dromen afscheid nemen. Als peuter, meisje, puber en als jonge vrouw. Die dromen zette ik op papier. Gaandeweg schrijf ik zoveel dat mensen zeggen: ‘Je zou er een boek over moeten schrijven’.”

SCHULD

“Het boek schrijf ik in de eerste plaats voor Nadine. Maar ik hoop ook een waarschuwing af te geven naar andere meiden. Zo van: Pas op – Nadine kwam niet uit een achterstandsgezin, gebruikte geen alcohol en drugs, studeerde. Het kan iedereen overkomen.”

“Het schrijven was emotioneel. Alle gebeurtenissen, gevoelens en gedachten heb ik laag voor laag afgepeld. Een ingrijpend proces dat voor mij therapeutisch werkte. Soms klapte ik de laptop dicht. Dan werd het me te veel en moest ik ervan weglopen. Sommige momenten was ik kwijt, maar tijdens het schrijven kwam het boven. Zoals het moment dat ik hoorde dat Nadine dood was. Ik zakte in elkaar en heb op de vloer liggen schreeuwen. Het voelt goed om alles boven te halen. Dan blijft het niet in mijn systeem hangen.”

“Het moeilijkst om te schrijven was de dag van de moord. 2 december 2006. Nadine

(het boek schrijf ik in de eerste plaats voor Nadine. Maar ik hoop ook een waarschuwing af te geven naar andere meiden)

veerkracht: inspireer elkaar

ging die zaterdagmiddag op zijn dwingende verzoek langs bij G. Hij kon de breuk niet verkroppen, Nadine was begaan met zijn gevoelens. Ze kon zich niet voorstellen dat hij kwaad in de zin had. Terwijl ze bij hem was, belde ik haar. ‘Mam, ik bel je zo terug’, zei ze.”

“Ik heb haar stem nooit meer gehoord. Nadat G. haar 36 keer stak, liet hij haar als oud vuil achter en gaf zichzelf aan. ‘Ik heb mijn vriendin vermoord, omdat ze mijn eer heeft aangetast’, verklaarde hij.”

“Tijdens de rechtszaak was hij er nog van overtuigd dat Nadine’s dood haar eigen schuld was. Pas later bood hij ons zijn

excuses aan in een brief. Vreemd genoeg ben ik nauwelijks met G. bezig geweest. Ik voel geen wraak. In mijn hoofd speelt veel meer hoe ik verder moet zonder Nadine.”

HOUVAST

“Ons mooie, veelbelovende meisje zat in het vierdejaar van een studie communicatie, danste op hoog niveau. Met haar team

werd ze twee keer Nederlands Kampioen Streetdance. Ze was een idealist. Ze at vegetarisch en wilde beroemd worden om zich serieus in te zetten tegen mensen- en dierenleed. Met de Nadine Foundation proberen wij te doen wat Nadine voor ogen had. Het is een positieve houvast die het zinloze enige zin geeft. Nadine zou het geweldig gevonden hebben. Dat weet ik zeker.”

‘Wezenloos voel ik mij. Ik wil opgenomen worden in het universum. Is dit echt? Is dit ons leven? Dan wil ik het niet. Het gelukkige leven dat we leiden is voorgoed voorbij.’ Titel: **‘Mam, ik bel je zo terug’ (Verschijnt half oktober)**